

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 448/2021
27.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Димитријевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Биљане Драгаш и адвоката Александра Косовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 567/19 од 23.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1022/20 од 28.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Стефана Димитријевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 567/19 од 23.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1022/20 од 28.01.2021. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 567/19 од 23.09.2020. године, окривљени Стефан Димитријевић, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 18.09.2019. године до 28.07.2020. године, као и време проведено на изреченој мери забрана напуштања стана у периоду од 28.07.2020. године па надаље и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од једног месеца од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у утврђеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци као и да ће суд, уколико

окривљени плати део новчане казне, остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће обуставити. На основу члана 246. став 7. у вези члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то: опојне дроге канабис укупне масе 1988,90 грама и једне електронске вагице, који су од окривљеног одузети по потврди о привремено одузетим предметима УКП Четвртог одељења од 18.09.2019. године, а на основу члана 348. став 6. у вези члана 87. КЗ, према окривљеном изречена мера безбедности одузимања предмета и то: гасно-стартног пиштоља марке „...“, ..., калибра 9 мм, фабричког броја ..., које је од окривљеног одузет по потврди о привремено одузетим предметима УКП Четврто одељење од 18.09.2019. године. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да на име трошкова поступка и то на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1022/20 од 28.01.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, заједничка жалба бранилаца окривљеног Стефана Димитријевића, адвоката Биљане Драгаш и адвоката Александра Косовића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Стефана Димитријевића, адвокат Биљана Драгаш и адвокат Александар Косовић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине обе побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметна кривична дела и укинути му меру забрана напуштања стана. Браниоци су предложили да окривљени и браниоци буду обавештени о седници већа на основу члана 488. став 2. ЗКП, као и да се одложи извршење правноснажне пресуде у смислу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног Стефана Димитријевића у захтеву за заштиту законитости истичу да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на записнику о претресању стана и записнику о претресању отвореног простора МУП-а РС ДП Полицијске управе за Град Београд, УКП Четврто одељење од 18.09.2019. године, са образложењем да се из исказа сведока претресања АА и ББ, који су у току поступка саслушани у својству сведока, утврђује да ова лица нису имала могућност да прате ток ове доказне радње, да је претресање почело без њиховог присуства, да су у неким моментима били на

различитим местима и да нису видели где су пронађени предмети који су од окривљеног привремено одузети, који недостаци наведене записнике чине незаконитим доказима, који у смислу члана 84. у вези члана 16. ЗКП нису могли бити коришћени у кривичном поступку.

Врховни касациони суд је изнете наводе захтева бранилаца окривљеног оценио као неосноване.

Наиме изложене наводе захтева браниоци окривљеног истицали су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани о чему је на страни 7, у ставу 2. и ставу 3. образложења своје пресуде Кж1 1022/20 од 28.01.2021. године дао јасне и довољне разлоге, које као правилне прихвата и овај суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

По налажењу овога суда, а насупрот наводима захтева и потврде од 18.09.2019. године о привремено одузетим предметима, пронађеним приликом претресања стана и других просторија, односно отвореног простора, не представљају незаконите доказе, имајући у виду да су исте сачињене од стране овлашћених службених лица полиције и без примедби потписане од стране окривљеног, као и да је претресање стана и других просторија, као и претресање отвореног простора извршено у складу са законом у присуству два сведока, који су на предлог одбране и испитани у својству сведока на главном претресу, чијим исказима није доведена у питање правилност односно законитост у поступању полицијских службеника приликом обављања наведене доказе радње. По оцени овога суда, околности на које се указује наводима захтева, да су у конкретном случају истога дана сачињене две потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног и да је у једној од њих назначена грамажа и врста одузете опојне дроге, пре него што су ове чињенице утврђене од стране органа вештачења по оцени овог суда, не доводе у питање законитост наведених доказа. Следствено изнетом, потврде о привремено одузетим предметима од 18.09.2019. године ни саме по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и супротно наводима захтева не представљају незаконите доказе у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно одредби члана 84. став 1. ЗКП, нису могли бити коришћени у кривичном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева бранилаца окривљеног којим се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Према наводима захтева бранилаца окривљеног, нижестепени судови су уврстили у доказну грађу записник о претресању отвореног простора МУП РС УКП Четвртог одељења од 18.09.2019. године, који је одбрани први пут предочен на главном претресу одржаном дана 01.06.2020. године, скоро пред само доношење првостепене пресуде, чиме је повређено право на одбрану окривљеног, право да се изјасни на доказе супротне стране и право на упознавање са доказима и списима предмета у целости, односно да благовремено буде упознат са доказном грађом, услед чега је на штету окривљеног повређен закон из члана 68. ЗКП.

Осталим наводима захтева да нижестепени судови нису ценили чињенице да је предметна опојна дрога пронађена на неограђеном плацу доступном сваком пролазнику, који није у власништву окривљеног нити члана његове породице, да нису пронађени биолошки трагови окривљеног на кесама у којима се налазила предметна опојна дрога и да поседовање електронске вагице са траговима опојне дроге који не садрже 0,3 или више процената ТХЦ, само по себи не представља радњу извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, што све, према ставу бранилаца, указује да не постоји јасна веза између опојне дроге окривљеног, будући да није доказано да је исти икада био у поседу пронађене опојне дроге, по оцени овога суда, браниоци окривљеног цене изведене доказе током поступка и износе своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених побијаном пресудом, због чега браниоци окривљеног суштински оспоравају оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди и тиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред тога, браниоци окривљеног у захтеву истичу и да је побијаном правноснажном пресудом повређена одредба члана 16. став 5. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреда закона из члана 68. и члана 16. став 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног Стефана Димитријевића у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**